

прави това добро.“ Жената се съгласила, запалила една малка свѣщица, оставила я на работната му масичка и двамата се отдалечили въ стаята задъ една завѣса и чакали да видятъ кой ще дойде да работи обувката.

Щомъ всичко утихнало въ стаята, дошли двѣ джуджета, отишли право при работната масичка, седнали на столчетата и тъй бърже заработили, че едва се забѣлѣзвали ржцѣтъ имъ. Тѣ неспирно работили и свършили обувката рано прѣди зори. Станали и полека си излѣзли. Обущарьтъ и жена му останали много очудени като видѣли, че толкова работа се извършила отъ двѣ малки джуджета.

— Мжжо, — казала жената, — тия джудженца ни сториха такова добро. Ние трѣбва да имъ се отплатимъ съ нѣщо. Тѣ сж голи, нѣматъ дрехи да се облѣкатъ. Да имъ ушиемъ по една дрешка.

— Добрѣ, — отвърналъ обущарьтъ. — Ето слѣдъ нѣколко дена е Коледа, та на Бждни вечеръ да имъ ги оставимъ.

Речено свършено. Жената ушила дрѣшките и на Бждни вечеръ вмѣсто кожа за обувка джуджетата намѣрили новитѣ си дрешки. Прѣгледали ги, прѣмѣрили си ги и ги облѣкли. Послѣ се заловили за ржцѣ и радостно затанцували изъ работилницата. Слѣдъ като се наиграли и веселили, тѣ тихичко си излѣзли.

Отъ тогава обущарьтъ и жена му не видѣли вече да идватъ тия джудженца и тѣ почнали пакъ по старому да си работятъ и живѣятъ честито.

Отъ френски: Сл. Филипова.